

LA BARCA DE “MACGYVER”

Lluís Brullas Eneriz

El Personatge

El vaig conèixer a l'ermita de Sant Antoni de Pàdua, un 15 de març, durant l'home-natge als homes del mar en el 300 aniversari de la fundació de l'ermita (1714-2014). Aquell dia li vaig fer la petició d'acompanyar-lo a pescar amb la seva barca pel litoral mediterrani d'Altafulla, Tamarit i platja Llarga. La resposta va esser immediata,

—*Quan vulguis! Et mareges a la mar?*

—*No m'he marejat mai, li vaig respondre, tot recordant aquell refrany que diu, el bon mariner es mareja a terra i en la mar està seré.*

Durant la resta de l'any 2014, no ens van trobar més ni vaig fer res per veure'l al port de Torredembarra, lloc on té amarrada l'embarcació pesquera, fins al setembre de 2015 quan em vaig decidir a posar-me en contacte amb ell. No recordava el seu nom, no tenia el seu telèfon, no li havia demanat aquell dia a l'ermita de Sant Antoni, però fent una trucada al Pòsit dels pescadors del port torrenc aviat em van donar la seva identitat complerta, ell era, és, i es fa dir, Jordi Soler, de renom “*Macgyver*”, veí de Torredembarra, de 1,90 m o més d'alçada, fornit, pes pesat, amb lleugera barba, reposat de parla, no gaire donat a frases llargues, d'ofici pescador, patró i propietari d'una barca de pesca al tresmall.

Retrobament

Retrobats el 21 de setembre al port de Torredembarra, tot just arribada la barca de la pesquera d'aquell dia, li vaig preguntar:

—*D'on et ve això de Macgyver?*

—És un renom que vaig fer meu quan era jove.¹

Els renoms o àlies mai m'han agradat, però quan vaig arribar a Altafulla, des de la gran ciutat, em va sorprendre aquest fenòmen social, una pràctica molt comú en la identificació de les persones d'una petita comunitat on la gent és coneguda pel renom de la casa on habiten i en altres casos per a reconèixer una persona per les seves característiques físiques, orígens i professió. Qui no coneix un familiar, un amic, un company o algun veí que sigui més conegut pel renom que pel seu nom i cognoms propis, el real?. El pare del Jordi no és una excepció arrossegant, des del seu besavi i avi, el renom d'“*Anton dels bous*” per la senzilla raó de criar bous a la casa pairal, La Casa Blanca de Torredembarra. Tanmateix, no hi mancava qui utilitzava el renom per ridiculitzar o mofar-se'n d'algú a qui no li tenia gaires simpaties personals. Per aquesta i altres raons, el renom és una tradició que s'està perdent.

La barca²

La barca, de nom pompós, *Maria Candelària* és una embarcació de fusta de 9,15 m d'eslora (longitud) i uns 2,5 m de mànega (amplada) construïda l'any 1969 a Tortosa. L'any 1989 el pare del Jordi la va comprar a Tarragona amb un motor de 69 CV junt amb la llicència de pesca i després d'allargar-la una mica la va posar en servei. Ara està equipada amb un motor diesel marca Solé, incrustat a l'interior de la barca, de 120 CV, un petit pont (caseta) de comandament amb capacitat per l'home que mana la barca, el patró, guarnit amb un sistema senzill de comunicacions de radio i sonar, un reflectant cercol salvavides damunt del pont i poca cosa més. A banda i banda de la

¹ MacGiver fou un personatge d'una sèrie televisiva nord-americana transmesa entre 1985 fins al 1992, per la TV de 48 països. Un agent secret que evitava situacions de mort segura gràcies a les seves habilitats per imposar unes eines per tal de resoldre moments conflictius utilitzant la seva intel·ligència superior i els seus coneixements tècnics. En definitiva, “un manetes” que sabia i servia per a tot. Alguns diuen que el personatge de Macgyver és un dels culpables que el 90% dels joves d'aquells anys hagin acabat com enginyers, informàtics o frikis. Ignoro les habilitats que tenia o té el Jordi per utilitzar aquest renom i on se'l pot encabir dintre d'aquesta definició.

² La matrícula o registre de la barca, visible a la proa de l'embarcació, és un conjunt alfanumèric que individualitza a cada embarcació de les altres: 3^a TA-2-1101. Les embarcacions marítimes, segons la seva activitat, estan classificades per llistes. A la 3ª llista estan matriculats les embarcacions de construcció nacional o importats dedicats a la pesca amb fins comercials; TA: la identificació de la província marítima de Tarragona; 2: el districte marítim (Sant Carles de la Ràpita: 1 i Tarragona: 2; la xifra 1101 correspon al número del foli on està inscrita la matrícula a la 3ª llista. Les barques més noves porten, a més, una altra identificació, l'any de la construcció i es col·loca després del número del foli. Font: Real Decreto 1022/1989, art. 4-1. Existeix un registre de matrícula en cada Districte marítim i un central a la Direcció General de la Marina Mercant.

barca, a babord i estribord, equilibrant el pes de la càrrega per evitar que l'embarcació s'inclini lateralment (escorar-se), s'estenen les arts de pesca, les xarxes de tresmall³.

La barca de “Macgiver”

A la proa porta instal·lat un *halador* (també li diuen *maquinilla*), una eina per on es recupera la xarxa quan puja a bord de l'embarcació. Aquest aparell, anomenat *chigre* fora de Catalunya, és una màquina elèctrica que instal·lada a qualsevol lloc de la coberta d'una embarcació, segons el tipus de pesquera, mou uns tambors horitzontals per on voltegen les xarxes quan es recuperen a bord de l'embarcació després d'estar *calades*⁴ unes hores, el dia abans o més dies si no podem recuperar-les degut al estat perillós de la mar. Anys enrere aquesta operació es feia totalment a mà. Amb aquesta eina, la feina de *xorrar* la xarxa, pujar-la a bord, es fa més lleugera però ha suprimit molts llocs de treball.

La barca de “Macgiver”

³ Art menor de pesca artesanal que es realitza seguint el litoral prop de la costa, a poca profunditat. Les xarxes de tresmall tenen una longitud de uns pocs centenars de metres fins a uns kilòmetres i entre 2 i 3 m d'alçada. Estan formades per tres xarxes de diferent trama sobreposades. La xarxa del mig és més cega i els extrems tenen la malla més ampla de manera que el peix queda enredat i embussat. Gràcies a un sistema de flotadors i ploms la xarxa es manté en posició vertical quan es cala.

⁴ Calar una xarxa és la feina de llançar la xarxa des de la barca a la mar.

Varem acordar trobar-nos per sortir a pescar al dia següent, “a les 7 del matí en punt”. A aquella hora va fer cap la tripulació de la barca: en Jordi, l’Agustí Sans i jo. I mancava un altre tripulant, un xicot senegalès, ara de vacances al seu país. Vaig arribar el primer mentre que el Jordi i l’Agustí no van trigar gaire a fer cap. Després de pujar a bord una caixa de gel ben capolat per conservar fresc el peix capturat i tots en el seu lloc, el Jordi engegà el motor i ràpidament vam sortir per la bocana del port a mar obert resseguint el litoral tot deixant enrere a estribord, el far.

Cal dir que embarcat i equipat amb roba adequada per fer front a un medi físic regularment hostil, de seguida vaig entendre quina hauria de ser la meva posició sobre l’embarcació mentre realitzaven la pesca tot obeint les senzilles ordres que en cada moment m’indicaven el Jordi i l’Agustí. Tinc uns coneixements bàsics del comportament d’una embarcació sobre l’aigua i qualsevol requeriment per anivellar-la o equilibrar-la, mentre navega i treballa a la mar, ho vaig trobar de compliment obligat i familiar. Cal dir-vos que abans d’embarcar, “i per tal de curar-me en salut” preventivament m’havia pres una píndola de Biodramina contra el mareig.

El matí era fresquet, bufava vent fluixet del nord-oest (mestral) força 3-4 (escala internacional de Beaufort: 19 a 29 km/h) agitant l’aigua i aixecant ones curtes entre 10 i 50 cm d’alçada (escala internacional de Douglas: *marejol*). Mar endins i no gaire lluny de la nostra barca navegava en direcció nord-est un barca de pesca a l’arrastre o a l’arrastro, com diuen a Tarragona, i una altra al tresmall. Aviat les vam perdre de vista.

La pesquera

Davant la platja del Canyadell, vam localitzar una boia rodona amb una banderola que surava sobre l’aigua. La boia es mantenia dreta, immòbil, degut a que estava subjecta a una àncora de ferro dipositada en el fons marí. Aquesta boia senyalitzava la posició d’un extrem de la xarxa. Recuperada a bord la boia, tot seguit s’inicià la feina de pujar a l’embarcació la xarxa de tresmall, *xorrrar* la xarxa, segons l’argot mariner local.

Mentre em preguntava, com podien recordar el lloc on havien calat la xarxa en un paisatge uniforme marí on tot és aigua i no hi ha cap punt de referència visual?. Aleshores girant la vista cap el litoral vaig comprendre que els pescadors s’orientaven per “senyes” senyals terrestres, punts singulars o físics de l’orografia, un penya-segat, un turó, masses forestals, una ermita, edificacions urbanes, etc. del paisatge costaner, fàcilment reconeguts i guardats en la memòria generacional dels pescadors. Normalment agafen com a punt de referència un sol senyal, però és més fiable fer-ho amb dos punts, dos senyals i allí on la visió els uneix és el punt de localització de la xarxa

calada a certa profunditat, del calador més productiu o del perillós fons roquer. Tota aquesta informació es guardada secretament pels pescadors.

La zona de la pesca del tresmall d'aquest conegut litoral no és gaire llarga i ampla i es divideix en dos sectors. Un sector s'inicia al sud del port de Torredembarra, direcció sud-oest, passant per davant del litoral d'Altafulla, Tamarit, punta de la Móra fins els inicis de la platja Llarga a la Cala Romana amb fons marí pràcticament sorrenc; el segon comença al nord del port, direcció nord-est, albirant el barri de Baix Mar, Creixell fins a la Masia Blanca de Roda de Berà amb fons marí roquer a bona part del sector. Darrerament s'han instal·lat dos parcs marins de biòtops en el litoral d'Altafulla i Torredembarra, amb cinc peces o biòtops d'uns 200 metre quadrats cadascú dintre de l'espai reservat al bany formant una barrera ecològica d'abric i protecció per a l'estudi de les comunitats animals i vegetals de les nostres aigües.

En les dues pesqueres del matí van "xorrar" dues xarxes d'uns 2 km cadascuna calades, a unes 12 brases⁵ de profunditat, des de la Cala Canyadell fins a Tamarit, a unes tres milles⁶ del litoral. A la primera es va trigar una hora i mitja i a la segona al voltant de dues hores. En cada operació s'anava traient de la malla bruta d'algues o de fang, una diversa i minsa varietat de peix: llenguado, sard, moll, escorпора, serviola (anomenat *engerni* localment), palomida, donzella, pagell, rèmol, esparrall, déntol, salpa, dormilega, serrà, congre, llissa i d'altres que es llaçaven a l'aigua pel seu baix interès comercial com l'alatxa (sardina molt grossa).

El Jordi i l'Agustí, en posició, preparats per calar la xarxa

Cada espècie té un habitat on desenvolupa llur existència. Tot depèn de les corrents marines, de la profunditat i de l'estació de l'any. Així a l'hivern diuen que la pesca es més abundosa perquè els peixos cerquen més el fons marí, mentre que a l'es-

⁵ Una braça és una unitat de longitud nàutica utilitzada per mesurar la profunditat de l'aigua. S'anomena braça perquè equival a la longitud d'un parell de braços estesos en creu. Actualment és considerada una mesura arcaica e imprecisa. Una braça: 1,67 m.

⁶ Una milla nàutica: 1.855 m.

tiu es més minsa quan les aigües són més càlides i els peixos fugen de la llum solar. També depèn de l'espècie a capturar. Quan en un calador una espècie té un desenvolupament biològic complet i és abundós aleshores és el moment de calar les xarxes ja que fora d'aquells dies les captures seran més minses. Així doncs, cada espècie té una època idònia de pesca. Tot plegat em fa pensar que l'ofici de pescador es complex per un nouvingut. Un bon pescador coneixedor del seu ofici, de la mar, dels caladors, dels vents i corrent marines quasi sempre farà bones captures.

La pesca al tresmall (art menor) és una activitat artesanal més sostenible i menys depredadora del medi marí però dràsticament va a la baixa degut a les grans embarcacions d'*arrastre* (art major) que arrasen el fons marí i no permeten que les espècies puguin desenvolupar el seu cicle biològic i per tant, la reproducció resta trencada. Un altre motiu comentat pel Jordi és la forta contaminació de certs llocs del fons marí.

Recuperades les dues xarxes a bord i sense descans es va iniciar la feina de calar les xarxes a l'aigua. Com a observador de tot el que feien, esperava fer una mossegada al entrepà que portava de casa però al veure que la feina seguia i seguia sense aturar-se en un breu descans, els hi vaig preguntar per que no esmorzaven. La resposta va esser raonable i sense motiu de discussió perquè "*on hi ha patró no mana mariner*".

"El pescador del tresmall quan treballa en un medi de risc diari com és el mar té que enllestir aviat la feina i tornar amb seguretat a port el més ràpidament possible. A la mar no se li ha de tenir por, però sí respecte. Nosaltres venim a treballar amb totes les nostres necessitats fisiològiques satisfetes." I quan diuen satisfetes volen dir, tot el que entra per la boca i surt del cos humà.

El clima, les estacions, els vents, fins i tot la lluna d'aquesta zona pesquera condiciona, com en altres zones marítimes, diàriament l'estat de la mar i la feina de pescar. Els vents i les corrents marines properes al litoral tenen la seva importància en el moment d'escollir un calador ja que els pescadors experimentats saben quins vents afavoreixen o perjudiquen la pesca. Els vents més perillosos per als pescadors d'aquesta zona són el llevant (vent de l'est) de durada llarga que es presenta a la tardor i principis d'hivern associat a una àrea de baixes pressions a la Mediterrània i el migjorn (vent del sud) que porta fortes pluges i per tant, és un vent fred i humit. Els temporals que predominen per aquest litoral ordenats de major a menor freqüència, en paraules dels pescadors són: el llevant (est), migjorn (sud), el xaloc (sud-est), el ponent (oest), el garbí o llebeig (sud-oest).⁷

El calador escollit comprenia el sector punta de la Móra fins la cala Romana inici de la platja Llarga. L'operació de calar s'efectua amb dues xarxes d'uns dos kilòmetres

⁷ COMES, Gabriel i GUAL Iris. 2011. *La mar dels pescadors de Baix Mar*. Torredembarra (1950-1995). Centre d'Estudis Sinibald de Mas. Monografia núm. 11, pp. 25 al 30.

cadascuna llançant-les a l'aigua per la popa amb la barca navegant a moderada velocitat. En la primera es va trigar una hora a una profunditat de unes 9 brases (15 m) i a la segona una hora i mitja a una profunditat de 5 brases (8-9 m).

Finalitzada l'operació de calar les xarxes per recollir-les el dia següent, si les condicions de la mar ho permeten, el patró va virar l'embarcació en direcció al port de Torredembarra on arribàvem al voltant de la una i mitja. L'operació d'atracar la barca al moll va ser cosa de cinc minuts, un cap o estaca a proa i una altra a popa. Els vells pescadors recorden la feina feixuga de varar les barques a la sorra de la platja a Baix a Mar calats d'aigua fins el coll arrossegant-les per sobre d'uns troncs prèviament engreixats per tal que llisquessin més fàcilment. Aquesta feina que més tard es va alleugerar quan es va instal·lar una maquineta a motor i un cable per treure l'embarcació de l'aigua. A partir de la introducció del nou enginy, varar l'embarcació ja no fou tant perillós ni exigí tanta força dels braços dels pescadors.

La comercialització

Amarrada la barca al moll del port es desembarcà la pesca del dia i es portà a l'edifici del Pòsit dels pescadors per tal de triar cada captura per la seva mida i espècie en unes caixes homologades pel transport de les captures de la mar. Triat el peix, un pesador oficial el pesà, li posà gel i el ficà al frigorífic pel seu trasllat al Pòsit de Pescadors de Tarragona on a la tarda, amb el peix desembarcat al port tarragoní, es faria la subhasta. Des de l'any 2013 el Pòsit de Torredembarra no fa cap subhasta de peix degut a les minses captures de la flota pesquera que hi resta.

La flota pesquera amb base al port de Torredembarra ha anat minvant pausadament amb el pas dels anys. Les darreres estadístiques de la Generalitat de Catalunya (2012 i 2013) assenyalen una flota de 13 embarcacions i el 2014, entre altres definitives, reactivats i baixes: 10.

Arrossegament: 1

Arts Menors: 8

Palangre de superfície: 1

La realitat, palesa per tothom, ens diu que de les 14 embarcacions que hi havia l'any 1993 quan es va inaugurar el Port de Torredembarra, al 2015 només en queden 4.

Arrossegament: 1

Arts menors. 3

La barca d'arrossegament i dues d'arts menors són propietat d'un empresari del sector pesquer. L'altra d'arts menors és la "Maria Candelaria" del Jordi Soler, àlies "Macgyver". Cal indicar que hem observat l'existència de dues petites barques de pescadors jubilats, que també es dediquen a la pesca amb petites xarxes de tresmall

i nanses⁸ (pop, gamba, peixos, cargol, etc.), però no ho podem comercialitzar essent destinat al propi consum.

Calant la xarxa

La barca arribant i atracant al port. Al darrera l'edifici del Pòsit de pescadors

Una mostra de la pesca del dia

⁸ La nansa es un ormeig (estri) de pesca fet de malla de jonc, vímet, canya etc. de diverses formes, per on es fica un esquer, generalment peix blau, per atraure les captures i una vegada dintre ja no podem sortir. Les nanses es llancen a la mar on fondegen durant un cert temps.

La subhasta del peix en el Pòsit de Tarragona (Llotja de peix) es fa a la baixa, un sistema de venda implantat a tots els pòsits de pescadors de cara a comercialitzar les captures al millor postor. S'inicia amb un preu de sortida alt per anar baixant fins que es adquireix per un client quan veu que el preu és interessant per comprar-lo per després revendre'l. És l'oferta i la demanda. Actualment les subhastes, dues al dia, matí i tarda, es fan mitjançant un sistema electrònic. La subhasta no agrada als pescadors però és d'obligat compliment ja que no poden comercialitzar les captures directament pel seu compte. Només en un port pesquer a Catalunya, el de Cambrils, els pescadors poden vendre les captures directament al comprador sense subhasta, excepte les barques que pesquen de nit a la llum (art de cèrcol): sardina, seitó (anxova), etc. que porten les captures a la subhasta de Tarragona.

El pòsit i la confraria de pescadors

El pòsit dels pescadors (del llatí *positum*: dipòsit) és sinònim dels antics gremis de pescadors, gremi de marejants i confraries de pescadors. Actualment els pòsits de pescadors resten relegats a l'edifici on es fan les subhastes de les captures del mar i en alguns ports el lloc on té la seu social la confraria de pescadors. El port de Torredembarra⁹ és va inaugurar l'any 1993 però el pòsit no es va construir fins a l'any 2000.

Torredembarra durant tot el segle XVIII fou un port comercial i de pesca amb duana i amb un col·lectiu important de matriculats del mar, patrons i mariners, originant una dinàmica vida econòmica. El tancament de la duana, finals del segle, a favor de Tarragona va originar l'ocàs econòmic de bona part de la gent del mar. Fou a partir d'aquí quan molts dels treballadors comercials van girar l'esquena a la pesca. D'enllà, el col·lectiu de pescadors torrencs va anar a l'alça fins a la guerra civil espanyola. La contesa va deixar molt malmesa la flota pesquera, però els pescadors, després de refer-se dels avatars bèl·lics van aconseguir, gràcies a la pesca, apaivagar la fam i sobreviure a la postguerra.

Com a síntesi de la història dels gremis de pescadors, amb centenars d'anys d'existència, només cal destacar el gran avenç que va representar la unió dels col·lectiu de treballadors del mar en associacions o confraries¹⁰ de caràcter cooperativista amb

⁹ Llei 5/1989 de 17 d'abril de ports de Catalunya. Decret 258/2003 de 21 d'octubre aprovació del reglament. Llei Orgànica 6/2006 de 19 de juliol de reforma de l'Estatut, permet a la Generalitat assumir la competència exclusiva dels ports catalans, llevat dels d'interès nacional (Tarragona i Barcelona). Font: BOE núm. 172 (20-7-2006) i DOGC núm. 4680 (20-7-2006).

¹⁰ L'any 1943 el règim franquista obligà als armadors i pescadors a afiliar-se a les confraries de pescadors, institucions gremials molt d'acord amb la concepció social del nou règim en quant incorporava treball i capital, en aparent, que no real, harmonia. Les confraries de pescadors de Catalunya estan sota

capacitat jurídica per defensar el seus comuns interessos com la comercialització de les captures davant els aliens al sector, les millores a la feina, la sanitat, les prestacions socials, els crèdits, la formació professional, etcètera.¹¹

El futur de la pesca del Jordi

Preguntat com afronta el seu futur professional de la pesca em diu que ho veu molt magre degut al descens continuat de les captures. Es partidari d'implantar vedes pesqueres similars a les que fan les embarcacions d'arrossegament i peix blau, durant dos mesos per temporada, per tal que les espècies marines es puguin reproduir i desenvolupar, la qual cosa afavoriria que les captures fóssim més abundoses. Es veu que no hi ha voluntat de posar-ho a la pràctica en el sector pesquer del tresmall.

Per altra banda, haurien de viure durant la veda de les prestacions de l'atur procedents dels fons europeus (PAC) i de l'Administració central, sempre en conflicte, tant pels retards a rebre'ls com per la manca de transparència a l'hora de redistribuir-los equitativament. I per acabar-ho d'adobar, al Jordi el crucifiquen amb impostos i assegurances arribant al 12% de la venda de les captures del dia.

Li agradaria deixar l'ofici de pescador per un lloc de treball a terra però no el veig gaire decidit a fer-ho. Reconegut pel seu ofici, com a bon professional de la pesca, ha tingut ofertes per anar a treballar a altres embarcacions, però no vol perdre la llibertat d'anar a la mar cada dia sent patró de la seva embarcació i no ser manat per ningú. Contràriament, l'Agustí ho té molt clar, vol comprar una barca, tornar a ser patró de la pròpia embarcació i sortir a la mar a pescar.

Fa uns quant mesos en Jordi va estar a punt de plegar quan la barca es va enfonsar al port degut a una averia en el casc no detectada a temps. Va ser un cop molt fort superat gràcies al suport incondicional dels pares ja que la sol·licitud d'ajut adreçada a l'Administració li fou denegada. Té 41 anys, és solter (ell diu "*single*") i és troba bé a casa dels pares a Baix Mar de Torredembarra. És un bon home, amic dels seus amics i a taula un bon amfitrió, cosa que ho fa ben assegut amb forquilla i ganivet.

Per acabar, només en cal dir-vos que aquest breu relat quan arribi a ulls del lector, potser d'un pescador d'ofici, amb un lleu somriure ho veurà com l'anècdota d'un aficionat. No va errat. Només he volgut fer una breu crònica d'un dia de pesca davant

la Direcció General de pesca de la Generalitat de Catalunya regulat per la Llei 22/2002 del 12 de juliol i per la Llei de Pesca i Acció Marítima dictaminada per la Generalitat al febrer de 2010 art., 64.

¹¹ De tot això s'encarrega l'Institut Social de la Marina (ISM), entitat que no té competències exclusives sobre els pescadors sinó sobre tot el sector marítim. L'ISM gestiona, administra i reconeix el dret de les prestacions del Règim Especial de la Seguretat Social dels treballadors de la mar.

d'Altafulla amb dos companys engrescats diàriament en la tasca de guanyar-se “les garrofes” sobre un medi hostil, però grandios, on no hi ha límits físics a l'horitzó, un ecosistema potent, profund, blau marí, sempre en moviment, físic i biològic, però també d'aigües transparents on es pot observar la vida en el fons planer sorrenc.

Potser és una visió romàntica de la pesca d'aquell dia. No, la realitat és molt diferent. Encara que en vaig trobar segur a sobre de l'embarcació pesquera envoltada d'aigua feréstega per tot arreu, de cop, davant la grandiositat de la mar, em vaig sentir petit però també lliure, lliure d'anar a terres i aigües llunyanes sense barreres físiques. Així ho vaig gaudir aquell matí de tardor.

Reconeixements

A l'Anton Soler, pare (*L'Anton dels Bous*).

Al Jordi Soler, fill (*Macgyver*).

A l'Agustí Sans, l'esperit...dinàmic, un nervi sobre la barca.

A Virgilio J. Royo García, sots-director provincial de l'Institut Social de la Marina a Tarragona.

A la Confraria de pescadors de Torredembarra.

A tots ells gràcies per la seva col·laboració.